

[Energiministeren]

mest mulig energi til lavest mulig pris. Vi er nødt til også at tage et klart og konkret miljøhensyn.

(Kort bemærkning).

Mogens Elvensø (FP):

Energiministeren gør sig skyldig i en stor fejltagelse. Der har aldrig været nogen energikrise. Der har været en priskrise og en prisklemme, og som energiministeren sagde, var vi dygtige på det private marked, indtil denne prisklemme kom.

I slutningen af 1970'erne var olieprisen oppe på 39 dollar pr. tønde. Derefter gik prisen jævnt nedad, og i dag er den nede på ca. 16 dollar pr. tønde. Hvad er der så sket? Energiministeren siger, det er blevet bedre. Hvis den danske energipolitik var lykkedes, havde ministeren sagt ja til at ophæve alle de restriktioner, jeg bad om at få ophævet. Det blev der svaret klart nej til, fordi vi er inde i alle tiders store energiskandale. Gasskandalen ender i et milliardunderskud, som den danske borger må betale, og det bliver vi ikke færdige med på denne side af år 2000.

Vindmøller kan kun leveres på grund af en stor millionstøtte. Hvad sker der? Hvem må betale for den fejlslagne energipolitik, som er ført? Det må den familie, der skal have opvarmet sit hus. Derfor ser vi også vore socialbudgetter stige, fordi varnehjælpen stiger.

Hvis vi havde haft en god og lykkelig energiidvikling, havde der slet ikke været brug for varmestøtte og varnehjælp, og det viser, at der er ingen, der er bedre til at styre det end en privatmand. At der sidder nogle bedrevidende folk i Folketinget og tror, at de kan, gør det kun dyrere og mere besværligt for den danske borger at leve i dette samfund, og en af de store udgifter, enhver familie har, er varmeudgifter. Vi kan takke den forfejlede energipolitik for, at det er sådan.

Fjerde næstformand (Poulsgaard):

Vi går nu til anden omgang.

Poul Nielson (S):

Min første bemærkning er en opfordring til hr. Riishøj om at bekræfte, at han nu forstår sagen om kul/gas i forhold til store elværker på samme måde som alle andre, nemlig at det, der er tale om i ministerens udspil, og som Social-

demokratiet er enig i, er, at man nu afvejer gasalternativet mod det kulalternativ, der har været tale om. Det synes vi er rigtigt gjort. Der vil le have manglet noget, hvis det ikke forelå. Som ministeren også sagde, er der ikke på forhånd taget stilling til noget, og jeg vil erindre om, at prisspørgsmålet naturligvis må tages alvorligt, også fordi der i øjeblikket forhandles om køb af den gas, vi her så flot disponerer over i debatten om de store elværker.

Hr. Duetoft siger om gasforhandlingernes mandatgrundlag og det, jeg har refereret fra DONG's repræsentantskab, at han ikke har ansvaret for, hvad repræsentantskabet har bestemt. Nej, men den daværende regering, som ikke stod hr. Duetofts parti så fjernt endda, formulerede et grundlag, et mandat for DONG, til at føre de forhandlinger på, der nu føres, og det var en enstemmig tilslutning til det mandat, DONG's repræsentantskab formulerede. Diskussionen kunne så dreje sig om, hvorvidt hr. Duetofts parti måske mener noget andet nu, end da man sad i regering. Jeg vil advare mod, at man roterer for meget rundt i denne sag, for pointen i forhandlingsmandatet er, at DONG må og skal forhandle kommercielt. De har ikke hænderne bundet på ryggen. De er ikke tvunget til at skulle købe fra Shell, Texaco og A.P. Møller. Hvis det er billigere hos nordmændene eller russerne, eller hvor det måtte være, har de som udgangspunkt frihed til at forhandle sig frem til noget godt dér. Det skal også være så godt, at vi kan købe gas – svenskerne er mest interesseret i at købe af os.

Det er spillet, og i det spil synes jeg der hurtigt kan siges for mange bemærkninger om gasen fra Sovjetunionen. Jeg tror, de mulige leverandører af gas fra Norge til Danmark ser på sagen om gaskøb i Sovjetunionen med nøjagtig samme interesse som Shell, Texaco og A.P. Møller, og det synes jeg er naturligt. Det er et kommercielt forløb, og vi skal håbe på, at det ender med noget godt; ret meget mere end det kan vi ikke udtrykke for nærværende.

Hr. Duetoft sagde noget, Socialdemokratiet er enig i, nemlig at der er et problem for de meget store elforbrugende kunder i erhvervslivet. I gennemsnit betaler dansk erhvervsliv mindst i EF for deres strøm, men de meget store kunder får mindre rabatter end nogen af deres konkurrenter. Det er lige så meget et industripolitisk problem som et energipolitisk. Vi har prøvet at